

Jana Hanušová a Lukáš Hanuš

Od oltáře do Santiaga

aneb na svatební cestu pěšky

Ilustroval Petr Urban

Váha
krosny

Ušlé
kilometry

Jídlo

Zdravotnické
potřeby

Hygienické
potřeby

Jídlo
v restauracích

Tabák

Jízdenka
bus

Kavárny

Jízdenka
loď

Oblečení

Kemp

Roaming

Poštovné

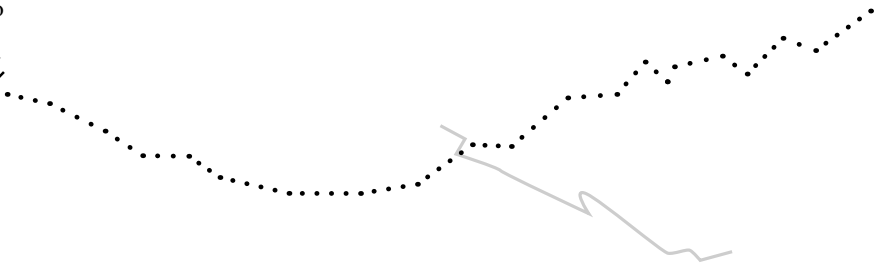

Vybavení

Ubytování

Santiago

Jana Hanušová a Lukáš Hanuš

Od oltáře do Santiaga

aneb na svatební cestu pěšky

Ilustroval Petr Urban

O autorech

Jana a Lukáš Hanušovi se dali dohromady
za studentských let. Krátce na to se ona sbalila
a na půl roku odjela na druhý konec Evropy.
On mezitím „tesknil“ doma.

Poté, co přežili odloučení, rozhodli se pro další
zkoušku – sloučení. Společně odjeli na „blind“ do Irska,
kde strávili přes dva roky šťastného života.
Po návratu domů se rozhodli své soužití
stvrdit manželským slibem.

VĚNOVÁNÍ

JANA: Tato zpověď patří těm, kteří se rádi poučí z chyb druhých a všem, díky kterým jsem se těchto chyb dopustila – zejména mému muži.

LUKÁŠ: S věnováním souhlasím v plném rozsahu, neboť jsem pochopil, že jakýkoliv odpor je zcela zbytečný.

Obsah

O autorech	7
3. srpna – Do čeho jsem se to namočila?	13
3. srpna – 10 hodin do odchodu	14
4. srpna – den 1. Den odchodu a betonové výhně	17
5. srpna – den 2. Den bludu	19
6. srpna – den 3. Střelnice: absence bílé vlajky	23
7. srpna – den 4. Za hranicemi je to samé prase	29
8. srpna – den 5. Válka s hmyzem	33
9. srpna – den 6. První krve p(rol)ití	36
10. srpna – den 7. Hahaha2O	38
11. srpna – den 8. Zamoření Stetteldorfu	40
12. srpna – den 9. Vyhaslý plamen a další nedělní komplikace	42
13. srpna – den 10. Tanec mezi kulkami	44
14. srpna – den 11. Razítkovací kancelář	48
15. srpna – den 12. Hoří, má panenko	50
16. srpna – den 13. Mrtvola v krosně	53
17. srpna – den 14. Stimulace samonasíracího bodu	56
18. srpna – den 15. Rychlost sedm	58
19. srpna – den 16. Vrh holí	60
20. srpna – den 17. Návštěva tureckého ráje	63
21. srpna – den 18. Argumentace divočákem	66
22. srpna – den 19. Aplikace maziva	68
23. srpna – den 20. Bludný Holanďan	72
24. srpna – den 21. Po nás potopa	77
25. srpna – den 22. Jíst, spát, milovat, jíst	82
26. srpna – den 23. Skutečná radost	83
27. srpna – den 24. Katapultování čiči	85
28. srpna – den 25. Zlověstné cvaknutí	88
29. srpna – den 26. Zdařilá simulace	92
30. srpna – den 27. Ždímačka	95
31. srpna – den 28. Balíme to!	97
1. září – den 29. Až příliš mnoho pádů	100
2. září – den 30. Den akce N.I.C.	102
3. září – den 31. Výměna podvozků	103
4. září – den 32. Nezpozorovaný velvysranec	106
5. září – den 33. Vodopád-pád	110
6. září – den 34. Po cyklistkách Schloss	113

7. září – den 35. Vánoční dárek	114
8. září – den 36. Den domácího násilí	116
9. září – den 37. Dáma s knírkem	117
10. září – den 38. Dvě koňské síly	118
11. září – den 39. Teplota 40, morálka 0	120
12. září – den 40. Kopec, kopec, kopec, kopec...	123
13. září – den 41. Krupoblíží	126
14. září – den 42. Motorová hlava	129
15. září – den 43. Dvoukilometrový podvod	134
16. září – den 44. U dráteníka	137
17. září – den 45. Ubytování se soukromým bazénem	140
18. září – den 46. Vrže to	142
19. září – den 47. „Odpočinková“ taktika	144
20. září – den 48. Obávaná zelená výstraha	147
21. září – den 49. Jsme na dně	149
22. září – den 50. Traktozon	151
23. září – den 51. Konečně osvětlení	153
24. září – den 52. „Jana a Lukáš?!”	158
25. září – den 53. Klikatíme	164
26. září – den 54. Den hladomoru	169
27. září – den 55. Z poutníka celebrity	173
28. září – den 56. Osvícení	176
29. září – den 57. Pierre, tady máš dva poutníky!	180
30. září – den 58. Hledač pokladů nás našel	186
1. října – den 59. Samonáser v sadu: Lukáš může za vše špatné	189
2. října – den 60. Mezi půlkami	193
3. října – den 61. Jančina stovka	195
4. října – den 62. Den německé okupace	198
5. října – den 63. Rada opozitáře	206
6. října – den 64. Nenasytná čočka	209
7. října – den 65. Vysoko na dně	212
8. října – den 66. Vidina sprchy	216
9. října – den 67. Zpátky v čase	220
10. října – den 68. Kofeinový pudink	224
11. října – den 69. Vedro, vedro, vedro	229
12. října – den 70. Dobrman a dobro-man	231
13. října – den 71. Čočkové neštěstí	233
14. října – den 72. Evakuace	239
15. října – den 73. Den splněných přání	243
16. října – den 74. Pozér	247

17. října – den 75. Past sklapla	252
18. října – den 76. Z posledních sil k židovi	256
19. října – den 77. Příliš blízko bitvě	261
20. října – den 78. „Prostě to tak máme“	263
21. října – den 79. Devadesát čtyři?!	267
22. října – den 80. Záhadný řev objasněn	269
23. října – den 81. Kde by se tu vzal sup?	273
24. října – den 82. Janči praskla voda!	276
25. října – den 83. Až příliš mnoho událostí na jeden den	284
26. října – den 84. Slast za dvanáct	289
27. října – den 85. Štěstí konečnicka	294
28. října – den 86. Přituhuje	299
29. října – den 87. Pekáčová taktika	302
30. října – den 88. Camino ti ukáže cestu	310
31. října – den 89. Karban	316
1. listopadu – den 90. Den vzniku bezpečnostní básně	319
2. listopadu – den 91. Vyčenichání ladrónů	325
3. listopadu – den 92. Druhá sobota	329
4. listopadu – den 93. NO, NO, No nic	333
5. listopadu – den 94. Jít, či nejít?	339
6. listopadu – den 95. Bílé peklo	344
7. listopadu – den 96. Vzhůru dolů	349
8. listopadu – den 97. Rozžhavená od Itala	353
9. listopadu – den 98. Už tam budem?	356
10. listopadu – den 99. Neváhej a toč!	361
11. listopadu – den 100. Komete Brno!	366
12. listopadu – den 101. Přídavek	369
13. listopadu – den 102. Lukáš přišel o své mužství	370
14. listopadu – den 103. To by se z toho jeden po****	372
Konec	374
Krátce poté	375
Osudový okamžik	375

3. srpna

Do čeho jsem se to namočila?

JANA: Tak už máme zabaleno. Máme krátce po svatbě. Dohromady nevážíme ani sto kilo. Já mám navíc klaustrofobii a jsem vegetariánka. Lukáše zase při každém nocování venku přepadá paranoia. Jazyková vybavenost také není z nejlepších, ale huby máme prořízlé pěkně. Oba jsme kuřáci a naším největším sportovním výkonem je zimní výstup na Praděd. Máme zabaleno, a tak skutečně není cesty zpět. Zítra se vydáme na pout' z Čech do Španělska. Pěšky!

Denně budeme dvacet čtyři hodin jenom spolu. Po dobu několika měsíců. Dá-li Bůh. Vlastně pořád nemůžu uvěřit tomu, že se to skutečně děje. Mám ráda dobrodružství, když ale Lukáš začal poprvé mluvit o této myšlence, tak jsem doufala, že to vyšumí. Nevyšumělo. Postupem času začal nenápadně kupovat všechno vybavení. No a teď jsme v bodu, kdy už se nedá couvnout. Vzpomínám na hodiny tělesné výchovy, kdy jsem se vykroutila prakticky ze všeho. Tělocvik byl v mém podání spíš hodinou herectví a šlo mi to znamenitě. Tohle ale už neuhraju. Zítra vyrážíme do Španělska. Jediné, co mě uklidňuje, je fakt, že z lékárničky se usmívá tabletka efedrinu. Malá tabletka odhodlaná vyřešit za mě každý problém.

Naštěstí kolem sebe mám spoustu dobrých lidí, kteří mě podporují. Skutečně si toho vážím. Ze všech stran se mi dostává otázek typu „Máte dost oblečení?“, „Kde budete spát?“, „Co budete jíst?“. Po těchto otázkách většinou následovaly hrůzostrašné příběhy, nejčastěji o zavražděných poutnících nebo o napadení divou zvěří. Když už se zbavím myšlenek na vraždící myslivce, tak přijde Lukáš. Z čistě praktických důvodů se rozhodl oholit si hlavu. Úplně celou. Nespatřuji jedinou výhodu v tom, že vypadá jako vězeň koncentračního tábora. Jeho lebka se tak leskne, až lituji toho, že jsem si nepořídila brýle na ledovec. I přesto ale ujišťuji svého muže, jak moc mu to sluší. Sebe utěšuji tím,

že nebude trvat dlouho, než znovu zaroste. Ať tak či tak, teď je před námi svatební cesta a já se můžu jenom modlit, aby se z ní nevyklubal funus.

SEZNAM VĚCÍ S SEBOU:

Láska + dobrá nálada, batoh, běžecké boty bez goratexu, triko s dlouhým, triko s krátkým, podulíkačky, dlouhé kalhoty, mikina, šátek, nepromokavá bunda a kalhoty, 3× ponožky, 3× kalhotky, tenké rukavice, spacák, hedvábná vložka do spacáku, karimatka, čelovka, vak na vodu, lžíce, vaření (hořák, plynová kartuše, ešus), mobil, sluchátka, trekové hole, vak na jídlo, brýle, ručník, hygiena (dětské vlhčené ubrousky, hřeben, mýdlo, kartáčky na zuby, pasta, opalovací krém, hydratační krém, dětský pudr na nohy), credencialy (poutnické pasy na razítka z kostelů, far apod., jsou potřeba při ubytování v poutnických ubytovnách tzv. albergue), fotoaparát, provázek, špunty do uší (do ubytoven jako ochrana před chrápáním ostatních poutníků), malý sešit a propiska (neboť jsem naprosto nepochopitelně kývla na to, že si budeme psát deník).

bez jídla a vody cca 10,5 kg

3. srpna

10 hodin do odchodu

LUKÁŠ: Je to tady! Okamžik, o kterém jsem dlouho snil. Ani si nevzpomínám, kdy a kde nás tato myšlenka napadla. Je až k nevíře, že to, co bylo ještě donedávna dalekou budoucností, se pomalu, ale jistě stává přítomností. Střídají se ve mně pocity nejistoty a očekávání. V práci jsem dal výpověď a mým největším očekáváním od této pouti je zjistit, co dál se sebou.

... ZAČÍNÁM PSÁT DENÍK NAŠÍ
SVATEBNÍ CESTY ... ZÁPIS ČÍSLO JEDNA...
NA POUŤ Z KURIMI DO SANTIAGA DE
COMPOSTELA JDU S LÍZAŤKEM ...

Je zvláštní, že tato cesta pro nás bude zároveň i cestou svatební. Přesně před šesti dny jsme měli svatbu. Ta nebyla plánovaná zdaleka tak dlouho dopředu jako tato cesta.

Na seznamu věcí jsme začali pracovat dávno, abychom nakonec zjistili, že skoro nic nepotřebujeme! Nejvíc se budou hodit první položky: láska a dobrá nálada. O lásku nouzi nemám, snad ani dobrá nálada mne neopustí. I přesto jsme dvakrát zkontrolovali věci a na batoh připevnili svatojakubskou mušli – symbol poutníka.

Celou cestu si budeme psát deník. Každý svůj. Jen co poprvé chytnu tužku do ruky, přichází tvůrčí krize. Věty nedávají smysl a měkkost či tvrdost některých pýsmen mi dělá problém. O skloňovat ani nemluvě.

Jako poslední fázi příprav jsem si dnes poprvé v životě oholil hlavu. Snad aby ani ten nejtenčí vlasek nebránil osvětlení, které s napětím očekávám. Prvotní nadšení z praktičnosti oholené hlavy střídá šok při pohledu do zrcadla. Hlavu mám tak kulatou a tělo tak hubené, že při upažení připomínám lízátko.

Celá cesta má dle propočtů okolo 3 500 km. Začíná doma, v Kuřimi u Brna, a vede přes Rakousko, Švýcarsko, Francii, Španělsko až k Atlantiku. Plán je urazit ji za čtyři měsíce, pěšky. Hlavně ji přežít, nerozvést se a snad si ji i užít.

SEZNAM VĚCÍ S SEBOU:

Láska + dobrá nálada, batoh, běžecké boty bez goratexu, triko s dlouhým rukávem, triko s krátkým, podulíkačky, kalhoty s odepínacími nohavicemi, mikina, šátek, nepromokavá bunda a kalhoty,

4× ponožky, 3× trenýrky, tenké rukavice, spacák, hedvábná vložka do spacáku, karimatka, čelovka, nůž, vak na vodu, lžíce, solární panel + powerbanka, mobil s mapou trasy, GoPro, sluchátka, trekové hole, vak na jídlo, sluneční brýle, toaletní papír, stahováč na koleno, lékárnička (kus kobercové pásky, vteřinové lepidlo, platíčko brufenu, náplast, micro dezinfekce, stahovací obvaz, zavírací špendlík, jehla, třídní antibiotika, efedrin, tepelná fólie), malá peněženka (peníze, debetní karta a doklady), malý sešit a propiska.

bez jídla a vody cca 12 kg

4. srpna – den 1.

Den odchodu a betonové výhně

LUKÁŠ: Dnes, v sedm hodin ráno, jsme se vydali na cestu. Bohužel opačným směrem. Naše první kroky totiž vedou ke kuřimské faře na opačném konci města. Dostáváme zde naše první razítka do credenciale a požehnání, pro mne taktéž poprvé. Byl to dnes takový den *poprvé a na dlouhou dobu naposledy*. Na dlouhou dobu naposledy jsme vychutnali ranní kávu v teple domova. Přiznávám, že i po porcelánu se mi bude stýskat a nemyslím tím hrneček.

LUKÁŠ: Ještě za Kuřimí si uvědomuji nepotřebnost příliš dlouhých pásek na krosně. Ve snaze zbavit se každého přebytečného gramu je nožem zkracuji. Snažím se ke stejnému činu přesvědčit i Janču. Je to ale marná snaha a pásky jí i nadále vlají mezi koleny. O tom, že budou fungovat jako mucholapky na špínu, pomlčím a počkám až na vhodnější okamžik.

JANA: Neušli jsme ani dva kilometry a Lukáš už má první problém. Popruhy na jeho krosně se mu zdají příliš dlouhé. „Je to jen zbytečná zátěž,“ snaží se ospravedlnit sám sebe a vesele zkracuje. Sice nemám nejmenší pochopení pro bezdůvodné ničení krosny, ale víceméně je to jeho věc. Když ale začne naléhat, ať si uřežu i svoje, tak nasazuji vražedný pohled. On se snad dočista zbláznil. Ještě chvíli se mě snaží přemluvit, ale stále jsem přesvědčená o tom, že pět gramů zátěže navíc zvládnou. Když už začne být nesnesitelný, tak ho uzemním rázným „NE!“ a pokračujeme dál v cestě.

JANA: Je krátce po 12 hodině a my pomalu přicházíme do Brna. Ve stínu je 34 °C. Na sluníčku by se dala smažit vejce. Tečou ze mě proudy potu, které cestou sbírají otravné hmyzáky z mého těla a vše ústí až do mých bot v podobě vlažného hmyzího čaje. Naprosto propocená podprsenka mě dře tak, že ji házím kamsi do útrobs krosny. Teď to bez ní vydržím a později se určitě hodí. Ani Lukáš na tom není o moc lépe. Jeho sice podprsenka nedře, ale i tak trpí. To se opravdu divím, vždyť je o pět gramů popruhů lehčí.

Právě procházíme kolem parku Lužánky, když se rozhodneme pro odpočinek. Lukáš se chce trochu prospat. „Vždyť jsme ještě nic neušli,“ snažím se ho přesvědčit jenom ke krátké pauze. Marně. Vypadá to, že se nedá. Usedáme tedy pod strom s největší korunou, aby nám zajistil co možná nejdelší dobu stínu. Doplňujeme kalorie spálené při našem sportovním super výkonu. Potom si lehnu na zem, zavřu oči a poslouchám zpěv ptáků. Probouzím se asi o dvě hodiny později. To už na mě zírá holá lebka a směje se mi. „Já nebudu spát,“ opakuje stále dokola. Je mi jasné, že odteď to budu mít pořád na talíři.

LUKÁŠ: Z parku jdeme ke kostelu sv. Jakuba v Brně, kde mohu ukojit svou novou zálibu, sbírání razítek. Hned u vstupu nás překvapí ukazatel délky trasy do Santiaga – 3 200 km. Dle našich výpočtů je číslo o poznání vyšší – 3 500 km. Uvidíme, jak to nakonec bude. Jdeme si pro druhé razítko a máme štěstí. Na poslední chvíli zastihneme průvodkyni, která je právě na odchodu. Dáma s milým úsměvem se na prosbu o razítko doslova rozzáří. S odpovědí na otázku „Kam až jdete?“ se její oči plní dojetím. „Mohu vám na čelo udělat křížek?“ ptá se. To mne dojímá a jen pokývám hlavou tomuto božskému člověku. Je k nevíře, jak dokáže přání „šťastnou cestu“ naplnit duši klidem, je-li myšleno upřímně.

Projít Brno je stejně těžké jako ho projet autem. Sezona oprav je v plném proudu, což má dopad nejen na množství uzavřených silnic, ale i chodníků. Slalomem mezi výkopy se dostáváme za město.

JANA: Se zapadajícím slunkem se dostáváme až na samý okraj Brna k obchodnímu centru Olympia. Tady někde si musíme najít místo na spaní. Z toho je Holohlav lehce nervózní. Nakonec se rozhodujeme pro malý hájek hned vedle cesty. Místo je to velice útulné. Předchozí hos-

té zde zanechali spoustu drobností pro naše potřeby. Hlavně igelitek, papírů a plechovek od piva je tu dostatek. O kousek dál je pak zvláštní cosi, jež svým tvarem připomíná mrtvolu zabalenou ve spacím pytli. Určitě to není mrtvola, ale i tak se rozhoduji od toho zůstat co nejdál.

„Co když nás tu někdo najde?“ Jančí Lukáš.

„Tak alespoň nebudeme samil!“ snažím se ho uklidnit. Slunce už zapadlo, ale vedro je pořád nesnesitelné. Stavíme proto jenom vnitřní plachtu stanu, která poslouží jako ochrana před dotěrným hmyzem a poskytne přísun čerstvého vzduchu.

Už se chystáme jít spát, když v tom zaslechneme hlasité kroky. Stále se přibližují. Vzpomínám na slova svých známých. Takže měli pravdu, opravdu nás tu někdo zabije. Lukáš loví čelovku a svítí do tmy. Naštěstí je to jenom kuna, co se na nás přišla podívat.

LUKÁŠ: Silné blýskání v dálce mi nedá spát. Snažím se odhadnout směr bouřky, abych mohl eventuálně natáhnout vnější plachtu stanu. Po hodině pozorování se bouřka stáčí směrem od nás. Janču jsem několikrát vzbudil výkřiky údivu nad obrovskými blesky.

23 km

103 Kč

5. srpna – den 2.

Den bludu

LUKÁŠ: Probudí mě východ slunce, které skrze síťovinu stanu vydává paprsky hřejivého tepla. Je pět hodin a je krásně, ani teplo, ani zima. Ještě na hodinu zabírám.

V šest se probouzím podruhé. Jako první mě vítají puchýře na levé i pravé noze. To mě vzhledem k včerejšímu vedru ani moc nepřekvapuje. Na problémy s chodidly jsem si už za svůj život zvykl. Puchýře mi raší i po pár krocích v bačkorách. Proto je propichuji, vymačkávám, zasypávám dětským pudrem a zalepuji náplastí. Tento postup se mi osvědčil v minulosti. Libuji si, že jsem na tuto situaci připraven. Zne-

pokojuje mě jen to, že se objevily už druhý den. Snídáme instantní kávu se sušeným mlékem. Poté balíme stan, mažu pleš a jdeme.

JANA: Zhruba kolem desáté se dostáváme do Rajhradu. Je zde i benediktinský klášter, kde se Lukáš chce pokusit získat razítko. Zase. Vcházíme do překrásných zahrad a snažíme se najít někoho, kdo by nám mohl pomoci. U záhonků pracuje starší pán, který se nás hned ujme. Vše mu vysvětlujeme, a on odchází, aby se vzápětí mohl vrátit i s opatem. Společně s razítkem se nám dostává i množství neodolatelných nabídek. Od postele přes sprchu až po jídlo. Vlastně ani nechápu, proč odmítáme. Vždyť by bylo tak krásné tu zůstat alespoň na den. Nebo dva. Nebo týden. Když ani s pivem, ani s vínem neuspěje, tak nabízí vodu.

„Děkujeme, už se nás ptal pan zahradník,“ kulantně odmítá Lukáš.

„Bratr Jiří. To on tak vypadá,“ opravuje ho mnich s úsměvem na tváři.

Pro jistotu kontrolujeme, kolik máme vody. Naše překvapení, když zjistíme, že jsme téměř na dně, je obrovské. Tři litry vody jsme spotřebovali během pár hodin. Doplnujeme tedy alespoň vodu.

O tři kila těžší a o jedno razítko bohatší se vydáváme dál na cestu. Do Židlochovic to jsou asi čtyři kilometry, a jak nás ujistil opat, nemělo by to trvat déle než hodinku. Ujdeme sotva pár set metrů a znovu se pozvolna pečeme. Horko je nepředstavitelné, a cesta navíc vede mezi poli bez jediné vidiny stínu. Ani lístek se nepohne. Já i Lukáš monotónně a nahlas sténáme. Po asi dvou kilometrech jsem bezpochyby vypotila čtvrtinu své tělesné váhy. Jestli to takhle půjde dál, tak Lukáš bude bohatší o pěknou porci sušeného masa.

LUKÁŠ: Kapičky potu z mého nosu padají ve vteřinovém intervalu. Krajina v dálí se vlní vedrem, a ačkoli jdeme, žádný ze vzdálených bodů se nepřibližuje. Lehounký vánek spíše pálí, než chladí. Janču začínají chytat mdloby. Nedivím se. Díky bohu, tedy spíše opatovi, za vodu!

JANA: Jsme asi hodinu na cestě, když se konečně dostáváme do poloviny cesty. Oba nutně potřebujeme odpočinek. Usedáme pod jediný strom široko daleko a ošetřujeme zraněná místa. Začínám pudrovat každý záhyb svého těla. Zejména jedněm partiím dětský pudr opravdu svědčí. Musím uznat, že mému zadku ještě nikdy nikdo neprokázal ta-

kovou službu jako právě pudr. Nenahraditelný pudr. Po péči o zevnějšek přichází i péče o vnitřek, doplněním ztracených kalorií. A že jich nebylo málo.

LUKÁŠ: Když Janča během pauzy svačí rozteklou čokoládu, je mi z ní zle (z té čokolády). Volného času využívám k ošetření puchýřů. Ty se množí a spotřeba pudru a lékařské pásky roste. Péči o nohy věnuji mnoho času. Poté jdeme beze slova až do Židlochovic. Každá hláska jako by vydala za každý krok navíc.

Švestky a jablka, která jsem cestou pozřel, opět touží zakusit denního světla. Pobíhaje po Židlochovicích hledám toalety. Nádraží zavřeno, zámek taky. Začínám bloudit. Mám pocit, že bych mezi půlkami utáhl vlečku. Po třech kilometrech se okruh uzavírá v místní vinárně. Světlo nefunguje, ale i tak se mi daří najít mísu prostým zakopnutím. Krásal! Snad to není keramický truhlík. Cestou zpět k základnímu táboru nacházím pítka. Využívám této oázy k okoupaní a přeprání ponožek s trikem. Posléze doplňujeme vodu. Oba do plna, tj. tři litry pro každého.

JANA: Z Židlochovic se vydáváme dál směrem na Nosislav. Cesta je o něco příjemnější. Nesnesitelné vedro vystřídalo vedro a všechen hmyz je mým pachem už natolik omráčen, že přestává otravovat. Idylku narušuje pouze lehká bolest pravého nártu. Ta se sice postupně zhoršuje, ale já se tím nenechám nijak rozladit. Se skvělou náladou stále pokračuji dál. Když se mě Lukáš zeptá, jestli to zvládnou, tak mu sice odpovídám nesouhlasným mručením rozzuřeného hrocha, ale jsem v pohodě. Fakt! Přicházíme až do Noslavi, kde se podivuji prazvláštnímu číslování domů: 308, 309, 546, 102, 375, 14, ... Velice si libuji v hádankách, ale na systém zdejšího značení jsem ani po půl hodině nepřišla. Bůh žehnej všem, kdož zde roznášejí poštu.

Je krátce po deváté, když přicházíme na malebné náměstí v Uherčicích, kde hned naproti kostelu stojí ještě malebnější hospůdka. Nasažuji psí výraz v domnění, že se tu najde alespoň lok piva. Ani s jazykem na bradě a slzami v očích ale nedostanu jedinou nabídku. Trochu zklamaná procházím centrum a pokračuji dál.

JANA: Denního světla už je poskromnu a bolesti ažaž. Právě teď musí začít zlobit navigace! Vede nás kamsi pryč a mých rad nedbá. Dvakrát proto scházíme z cesty. Napotřetí se už Holohlav konečně trefí. Jak by taky ne, když je to poslední možnost kam jít. Snad se chudák jen přehřál. Dávám mu proto ještě šanci.

LUKÁŠ: Po pár kilometrech scházíme z cesty. Nevšiml jsem si šipky a i Janča, pravá ruka navigátora, zaspala. Nedlouho poté, co najdeme správnou cestu, se blud opakuje. Je mi vyčteno, že už jsme zase zabloudili. Smiřuji se s tím, že je to moje chyba.

Večer vychází najevo, že má drahá polovička je připravena opravdu na všechno. Nevěří mým navigátorským schopnostem a je vybavena i na menší zacházku na britské ostrovy.

JANA: Bloudění mě ale natolik vyčerpalo, že potřebuju svačinku. Z krosny lovím tyčinku a ejhle. Chybička se vloudila. Společně s tyčinkou nacházím i mapy. Mapy ze Skotska, kde jsme byli asi před půl rokem!

LUKÁŠ: Večerní hygiena spočívá, mimo vyčištění chrupu, také v otření těla vlhčenými ubrousky. Ty si u malého mimina snadno poradí i s hovnem, ale kvality mýdlové sprchy nedosahují. Se smradem zpotených nohou bojují heřmánkové ubrousky statečně, ale o vítězi není pochyb. Pocit je to i tak skvělý. Jsem moc rád za tuto vymoženost, která je všude k dostání.

26 km – 49 km

132 Kč

6. srpna – den 3.

Střelnice: absence bílé vlajky

LUKÁŠ: Poprvé se nám daří vstát za svítání a Janča hlásí zlepšení ohledně nártu. Z ošetření mých chodidel se stává téměř chirurgický zákrok. Během noci se mi místo levého malíčku vytvořil jeden velký puchýř s nehtem. Díky propíchnutí a odšťavení zmenšuji prst na poloviční velikost. U ostatních došlo ke zlepšení a začínají tvrdnout. Stačí jim jen základní údržba pudrem. Během hodiny posnídáme, sbalíme stan a vyrážíme. Janči to opět skvěle šlape! Vylekají ji ale stopy divočáků v blátě. Snažím se jí vysvětlit, že jsou plaší. Sám mám přitom uši na pozoru. Každé prasknutí větvičky u mě vyvolá cuknutí.

JANA: Jsme těsně před Popicemi, když slyšíme výstřely. Postupně jsou slyšet víc a víc a společně s tím přímo úměrně roste i Lukášova nervozita. Mě místo toho trápí množství kančích stop v blátě. Většina z nich je evidentně jen pár hodin stará. Opravdu velice nerada bych tu na nějakého narazila. Lukášovi jsou kanci ukradení. „Prasátku utečeš, ale kulce ne,“ snaží se mě uchlácholit. Ha, chtěla bych ho vidět, jak utíká před prasetem. V tu chvíli se něco šustne v křoví. Určitě je to divočák, který vycítil můj strach. Ve vteřině plánuju únikovou cestu na nedaleký posed, ale dřív, než plán stihnu zrealizovat, tak z křoví vykoukne srnka.

JANA: Brzy se dostáváme ke střelnici, přes níž vede cesta. Lukáš odmítá pokračovat. Je tu cedule, která zakazuje průchod v případě, že visí prapor.

„Prapor ale nevisí, takže jdeme.“ snažím se ho přesvědčit k postupu.

Několik minut smlouvám, ale bez výsledků. Napadne mě zavo-

lat telefonickou podporu. Určitě mu pomůže, když uslyší i někoho dalšího, a rozhodne se jít. Volám tátovi. Ani jeho uklidňující slova však s mým mužem nehnou. Na pokraji zoufalství mě napadá zavolat Laďovi. Je to jeho dobrý kamarád, na něj on určitě dá. Navíc je to flegmatik, takže z něj jistě vypadne něco na způsob: „Ty vole, normálně běž.“

Lukáš mu vysvětluje celou situaci a po chvíli dodá „Že jo, já se právě taky bojím.“

Tak tohle je skvělý. Je vidět, že mužská chrabrost má v dnešní společnosti stále své místo. To místo je přesně třicet metrů pod zemí. Na samém pokraji pláce Lukáše přemlouvám, ať se hne, ale nic.

LUKÁŠ: Jde se skvěle, a to až k místu s nápisem „POZOR! – ohrožení života. Pokud je vyvěšen prapor, nevstupujte do prostor střelnice.“ Marně hledám prapor, ale výstřely slyším zřetelně! Nastává patová situace. Janča chce jít. Já argumentuji tím, že pouze zapomněli vyvěsit prapor.

Po hodinové diskuzi a dvou náповědách přítele na telefonu vkračíme do prostoru střelnice. Třesou se mi kolena, potí dlaně. Zaslechnu další výstřel a hbitě měním svou výšku na polovic. Janča jde vzpřímeně a vysmívá se mi. Po 200 metrech mjíme tutěž ceduli. „Jsme venku!“ zvolávám vítězně. Po dávce adrenalinu mám síl na rozdávání. Cítím se skvěle!

JANA: Po hodinovém čekání na Godota se zadaří a vydáváme se skrze hrůzostrašnou střelnici. Jsme jen pár metrů za cedulí, když padne další výstřel. Lukáš se ve vteřině přikrčí k zemi s elegancí válečného veterána a přebíhá celé bojové pole až za další ceduli. Tam celý bledý a orosený nevěřicně prohlásí: „Jsme venku.“

LUKÁŠ: Spotřeba vody je teď na šesti litrech pro každého. V panice z nedostatku této životodárné tekutiny ji doplňujeme ve Strachotíně, v místním kempu. U obsluhy hladového okénka škemrám o trochu cukru a nakonec dostávám na čtyři tucty sáčků rychlé energie.

JANA: Ve spalujícím horku se dostáváme až k vodní nádrži Nové Hradý. Je fakt hrozný vedro. Cestou po nekonečné hrázi si v hlavě sčítám všechna pro a proti. Utopit se pod jezem, nebo se uškvařit na slunci. Nejsem ale dobrý počtář, takže se dostáváme až na konec hráze. Potom se nám jen zázrakem daří vydrápat až na Dívčí hradý. Ty leží v úctyhodné výšce jeden tisíc čtyři sta čtyřicet... stop čili asi 430 metrů. Všude je tu spousta lidí. Nejvíce si všímám těch, kteří přichází s úsměvem. Těm bych nejraději vrazila svou krosnu a poslala je znovu dolů.

LUKÁŠ: Pokračujeme dále přes Stolovou horu. S výškou kolem 450 m n. m. se jeví jako nejvyšší bod široko daleko. Ve veliké dáli se mohutně vzpínají Alpy. Nemohu se tohoto výhledu nabažit a neustále se otáčím. I přes spalující slunce a pot v očích je to nádhera. Tento výhled už máloco překoná. Brečím dojetím. Před Jančou nemusím naštěstí nic skrývat, protože se slzy ztrácejí v litrech potu.

LUKÁŠ: Asi po hodině míváme tuláka odpočívajícího pod valníkem. Má asi dvakrát více věcí než my dva dohromady. Ze zvědavosti zastavujeme pouze na pár slov.

JANA: Potkáváme tuláka, který se s námi hned dává do řeči. Lukáš s nadšením malého chlapce hltá každé jeho slovo. Teploty dosahují denního maxima, takže se v konverzaci brzo ztrácím, až ji nakonec přestávám vnímat úplně.

Po několika dlouhých minutách se proberu z bezvědomí. Debatu stále pokračuje. Je mi do pláče. Vyčerpaná a zoufalá se zmůžu jen na tiché: „Už jdeme.“ A tak jsme po půl hodině zase volní.

Propocení se dostáváme až do Mikulova. Oba se zoufale chceme osprchovat a míříme proto k evangelické faře. Cesta městem je ale poněkud špatně značená. Některé ukazatele musíme hledat. U jedné z křižovatek Lukáš lehce znejistí a hledá cestu.

„Támhle je červená.“ hlásím mu pyšně. Tato věta jako by byla klíčem k Pandořině skřínce.

„Já jsem ti říkal, že to není na červené,“ vzteká se na mě. Jsem v šoku, ale je mi jasný, že ve skutečnosti jen potřebuje sprchu

a trochu odpočinku, takže se omlouvám. Místo toho se mi dostane dalších výčitek. To já ale tuze nerada, takže otevírám i svou Pandořinu skříňku. Stojíme na ulici a štekáme na sebe jako dva vztekli psi.

LUKÁŠ: Plán je jasný – zastavit se na místní faře a poprosit o sprchu. Musíme proto odbočit z cesty, nad čímž se Janča po-divuje. „Já jsem ti ale říkal, že to není na cestě,“ připomínám Janči klidným hlasem. Ta se nadechuje a já začínám tušit, že opět nemám pravdu. Atmosféra houstne. Morálka na bodu mrazu.

LUKÁŠ: U fary nikdo neotvírá ani na třetí zvonění. Musíme jít nakoupit, nebo nám zavrou. Cestou k obchodu míjíme poutnickou oázu, koupaliště. Stojíme před těžkým rozhodnutím. Riskovat zavření obchodu, nebo si dopřát sprchu. Jídlo má navrch.

Naštěstí zjistíme, že obchod zavírá až za dvě hodiny. Vracíme se ke koupališti s prosíkem o sprchu. Paní chce nejdříve zaplatit vstupné. Když už jsme na odchodu, zželi se jí nás. „Tak přijďte dvě minuty po sedmé. Teď padejte, ať se mi tu neuvaříte.“ Jdeme se tedy vařit za roh a přicházíme za čtvrt hodiny, přesně v 19.02. Dvě minuty je sice oficiálně zavřeno, ale v areálu se přesto pár těl, zbitých sluncem, pomalu souká k odchodu. „Máte na to deset minut!“ zavelí dáma.

JANA: Běžím k dámským sprchám. Do rohu vrhám krosnou a přitom si sundávám boty. Postupně odhazuji všechno oblečení, беру mýdlo a pouštím vodu. Je tak ledová, že na pár vteřin zamrznu. Hned potom si všimnu, že všechna voda mi cáká na krosnu v rohu. Z úsporných důvodů to nijak neřeším a snažím se vše stihnout ve stanoveném časovém limitu. Mydlím se. Jsem opravdu blízko světovému rekordu. Mýdlo nemydlí. Panikařím. Zrychluji proto tempo, až se mi nakonec daří vykouzlit pár mýdlových bublin. Vedlejším produktem je sice rozedřená kůže, ale ta se určitě brzy zahojí. Pár zbylých mýdlových bublin oplachuji ledovou vodou a rychlostí blesku se znovu oblékám. Celá roz-

nežnělá potom vycházím ze sprch. Mám radost, že jsem to stihla a že jsem čistá. Chystám se proto velkoryse poděkovat paní pokladní, ta mě ale vyhazuje se slovy „Běž, ať tě nikdo nevidí.“ Před koupalištěm hledám Lukáše. Nikde tu není. Nemohlo mu to přeci trvat déle než mě. Určitě se utopil. Vtom ale z koupaliště vyjde i Lukáš.

„Jančo, nebudeš věřit co se mi stalo“.

LUKÁŠ: Přibíhám do sprchy a v hlavě odpočítávám sekundy. Svléknut jsem rychlostí Houdiniho. Kropím své tělo studenou vodou. Sprcha teče tři sekundy a poté přestane. Zřejmě vychozené tlačítko. Rychle přeskakují ke druhé sprše. Stejný problém – tři sekundy a konec. Zkousím proto tlačítko držet zmáčkuté, ale voda v této poloze neteče. Po odzkoušení i třetí sprchy se s problémem smírám a každé tři sekundy boxuji do tlačítka. Po namočení těla беру propocené věci a snažím se je vyprat. Sprcha má ale takový rozptyl, že volím raději umyvadlo. Kousek mýdla mi však padá do odtoku. Zkousím ho vydolnout. Mýdlo se ale prostě jen sklouzne po stěně umyvadla a zaujímá výchozí pozici. Po třetím pokusu nechávám mýdlo na pospas osudu a volím to erární, tekuté. Zápasím s časem. Tekutým mýdlem mydlím i sebe a zjišťuji, že nejsem zdaleka tak opálen, jak jsem si myslel. Ždím sebe, věci a společně s krosnou opouštím útroby mikulovského koupaliště. Cestou ven se snažím poděkovat milé, ale rázné paní u vstupu, ta mě ale vyžene ven. S překvapením zjišťuji, že Janča už čeká venku osprchovaná. Přivítá mě s úsměvem.

„Ty jsi neprala?“ ptám se.

„Měla jsem strach, že to nestihnu...“ Atmosféra se sprchou značně zlepšila.

JANA: Naprosto spokojeni procházíme uličkami supermarketu. Poslední nákup v Čechách. Nerozvážně bereme vše, co nám padne do oka. U kasy pak naše honička končí. Vozík přetéká. Máme tortilly, čokolády, sýr, tyčinky, oříšky, bagety, banány, hroznový cukr, ... Česká klasika, jako je salát Rumcajs, sýrová pomazánka a bramborový

salát, samozřejmě nesmí chybět. Kdo ví, kdy na podobné delikatesy opět narazíme. Mýdlo a dětské čisticí ubrousky jsou taktéž samozřejmostí!

Před obchodem ještě doplňujeme vodu a vše zakoupené precizně skládáme do krosen. Zvedám batoh, ale zaseknu se. Zkousím to podruhé. Nejde to! Hledám, kde se mohla zachytit, ale bez výsledku. I při třetím pokusu mne krosna opět táhne k zemi. Nakonec mi s ní musí pomoci Lukáš. Zdá se, že s množstvím zásob jsme to jaksi přehnali.

Jsme těsně za Mikulovem, na dlouhé, rovné polní cestě. Není tu žádné místo, kde bychom se mohli schovat. Od rakouských hranic nás dělí jenom kilometr. Protože je dnes přecházet nechceme, tak se snažíme najít místo pro stan. Obhlížíme přilehlé louky ale jediné, co nacházíme, je jen spousta kančích stop. Dostáváme se až k malé strouze, kde množství stop ještě o něco víc roste. Právě tohle místo přijde Lukášovi ideální na stavění stanu. Tady v jámě lvové. Tedy kančí. Nemáme však moc na výběr, takže nakonec stan stavíme. Lukáš občůrává místo, prý „aby je to odstrašilo“. Jo, jsem si jistá, že jestli to viděli, tak je to odstrašilo dostatečně.

24 km – 73 km

460 Kč

7. srpna – den 4.

Za hranicemi je to samé prase

JANA: Noc jsme kupodivu přežili. Hořák už syčí a Lukáš připravuje ranní kávu. No vlastně spíš ranní nápoj. Jedná se o instantní kávu 3v1. Doufala jsem, že sušené mléko a cukr tu nepříliš dobrou chuť přehluší, ale nestalo se tak. Usrkáváme kofeinovou břečku a přemýšlíme nad tím, co nám dnešní den přinese. Slupnu pár tabletek hroznového cukru a můžeme začít balit.

Potom, co jsme si vychutnali překrásný východ slunce, se vydáváme na cestu. Brzy překračujeme rakouské hranice. V první vesnici navštěvujeme malý kostelík. Nejvíce Lukášovi udělá radost, když zjistí, že tady je i razítko. Credencial si tedy může orazítkovat sám. Nalézáme i elektrické zásuvky, tolik potřebné k dobití našich komunikačních zařízení. Největší radost nám ale dělá inzerát, který nabízí ubytování poutníkům. I se snídaní za dvě eura. To je skvělá zpráva. Znamená to, že odteď už pro nás ubytování určitě nebude problém.

Těsně za Falkensteinem nalézáme stále větší množství kančích stop. Lehce mě to zneklidňuje, ale nedávám na sobě nic znát. Nenápadně se ohlížím za každým šustnutím a přitom přemýšlím, na které stromy by se dalo vyšplhat.

JANA: Opět se něco šustne. Je to skutečně prase. Utíká, co mu nožičky stačí. Za ním další a další. Celkem jich je asi sedm, a než se stihnou vzpamatovat, tak jsou všechna pryč. Jsem docela ráda, že nemám tak rychlé reflexy. Lukáš by mě z toho smrku býval už nikdy nesundal.

LUKÁŠ: Když Janča zahlédne prchající divočáky, neváhá se jim pořádně vysmát. „Srábotkové!“ ulevuje si po třech dnech strachu. Smějeme se, až se za břicho popadáme. Já Janči, Janča divočákům.

LUKÁŠ: Místo odpočinku, tedy alespoň prozatímního, nalézáme u sklípku mezi vinicemi. Překládáme nápis „pro poutníky“ a jdeme dvnitř. Je zde voda, víno, minerálky, kasička, návštěvní kniha, a hlavně chládek. Je super schladit se a napít se studené vody. Na venkovní lavičce poobědváme tortilly s rajčetem, sýrem a semínky. Je to skutečný gurmánský zážitek. Především kvůli stolu, protože nemusíme jíst na zemi.

LUKÁŠ: Po obědové siestě se probouzím jako první. Toho využívám k žertu a schovávám naše krosny do sklepa. Poté vyděšeně budím Janču „Kde máme krosny?!“ Ta má nechápatý výraz a mís-

... TO JE GENITÁLNÍ...
KDYŽ SUNDÁM BOTY,
TAK TY PUCHEVŘE
JSOU LEPŠÍ NEŽ MIŠELINKY!

PUCHEVŘE - - -

LIŠKA

to paniky, že jsme přišli o věci, kouká nepřítomně před sebe. Vtip se mými účinkem, neboť propuknu ve smích a tajemství je prozrazeno.

JANA: Lukáš mě probouzí. Pokaždé se té jeho holé lebky trochu leknu. Kouká na mě a snaží se mě přesvědčit, že nám někdo ukradl krosny. Nechápu, jak si může myslet, že mu na to skočím. Jedna věc mi ale vrtá hlavou daleko víc. Jak se mohl opovážit mě vzбудit? Nezmůžu se ani na slovo a jen nevěřicně koukám před sebe.

LUKÁŠ: „Schlafenplatz“ opouštíme po třech hodinách, jakmile opadne největší vedro. Za celou dobu ani živáčka. Puchýře na chodidlech už mě pálí jako čert! Našlapuji nakřivo, z čehož mě ještě začíná bolet levé lýtko. I přes bolestivou chůzi ve stylu „fakír Rádži Tamil“ pokračujeme. Najednou se Janča kácí k zemi.

Už to s ní škráblo a jsme v hajzlu, myslím si. S elegancí akrobata ale vyskakuje opět na nohy.

„Zase se mi vyvrtil kotník,“ hlásí stroze. Po pěti minutách už jde, jako by se nic nestalo. Cestou míváme lékárnu, kde doplňuji antipuchýřovou výbavu.

JANA: Je krátce po šestnácté hodině a my přicházíme ke koupališti, kde si konečně můžeme přeprat naše oblečení. Po několika dnech úmorných veder je to skutečně víc než potřeba. Jen v podprsence a podvlíkačkách dlouho obcházím celý areál až se mi konečně daří najít koryta s tekoucí vodou. Jsou sice v těsné blízkosti kavárny, takže všichni zákazníci sem mají perfektní výhled, ale nemám na vybranou. Postupně si zde přepírám všechno svoje oblečení, spodní prádlo nevyjímaje. Lehce mě znepokojují pohledy hostů, ale snažím se je ignorovat. Většina z nich naštěstí dělá totéž. Docela se mi uleví, když už je to za mnou. Zase budu na chvíli člověkem... čistým člověkem. Vlastně docela špinavým člověkem, ale v čistém oblečení... alespoň do zítřka.

LUKÁŠ: Janča se vrací s tak slastným výrazem ve tváři, že mám podezření, že ji někdo přefíkl. Když si ale vezmu na sebe své přeprané tričko, její pocity chápu. Je to slast!

Poprvé za celé čtyři dny zakryje mrak slunce na déle jak na pár sekund.

„Vypadá to, že bude pršet“ radujeme se. Po půl hodině ale mraky rozežene vítr a opět ani kapka... Nocležiště nacházíme na pokraji lesa. Vskutku komfortní záležitost. Je tu dřevěný stůl s lavicemi. Vaření i následná konzumace je tak o poznání pohodlnější, a to i přesto, že hořák ze začátku protestuje a odmítá vzplanout.

30 km – 103 km

12 €

8. srpna – den 5.

Válka s hmyzem

LUKÁŠ: Ve tři ráno nás budí zvuk připomínající opilého myslivce s kudlou v zádech. Budíme se téměř současně. Vsedě posloucháme, jak se nářek pohybuje lesem a po chvíli mizí v dáli. Vyděšeně se snažíme přijít na to: „Co to sakra bylo?!“ ale nevíme. Po notné dávce adrenalinu opět usínáme.

JANA: V noci mě probouzí příšerný řev. Jsem si téměř jistá, že nás ta věc sežere. Najednou se ozve hlasitě: „Jančo? Slyšela si to taky?“ Venku běhá krvelačná bestie a Lukáš nedokáže držet jazyk za zuby! Nářek se stále stupňuje, s čímž přímo úměrně zrychluje můj tep. Těsně před okamžikem srdeční zástavy se řev zázračně začne vzdalovat a já samým vyčerpáním opět usínám.

JANA: S ranním slunkem je tu další řev. Tentokrát sténá Lukáš, když se snaží postavit na nohy.

LUKÁŠ: Mé tělo ještě zcela nepochopilo, že jsme teprve na 3 % cesty, a do sbírky mi přibyl další puchýř. Údržba chodidel mi trvá hodinu a na cestě jsme tím pádem až v sedm. Cestou lesem slyšíme v dáli zvláštní šumění. Nejsme to schopni identifikovat, ale blíží se to. Po dvou minutách se před námi vynoří vojenská jednotka čítající dvacet mužů. Ochablá těla nováčků se křiví pod obrovským nákladem. Velitel, muž vyčnívající z davu nejen postavou, ale i věkem, nás pozdraví hlubokým hlasem. Jednotka jdoucí za ním je ráda, že žije, a pokračuje se samopaly směrem na Mikulov. Jde-li o invazi, zůstávám klidný. Než překročí hranice, padnou vyčerpáním.

Po pár kilometrech od chvíle, kdy jsem úspěšně vyžebal tři litry vody pro každého, objevujeme pítko s mapkou ke svatojakubské cestě. Vodu jsme sem nesli zbytečně. Nevadí. Vlhčíme alespoň trika a obličej. Hic, ve zdejších krajích der Hitze, totiž opět sílí.

Následující vesnici tvoří jedna dlouhá ulice. V 10 hodin jdeme touto betonovou výhni bez kousku stínu. Oba vláčíme tři litry vody, což je více než 5 % naší tělesné váhy. Na samém konci vesnice se dozvídáme, že opět zbytečně. Je tu další neznačené pítko.

Vytyčujeme si místo polední pauzy. Z teplotních důvodů ho však nedosahujeme a karimatky rozkládáme mezi stromy v lese, kde vane alespoň lehký vánek.

LUKÁŠ: Našel jsem zde novou zálibu. Puchýře prošívám nitěmi, abych zajistil odtok hnisu. Svými výsledky z oblasti chirurgie se chlubím své ženě. Za mou zručnost mne obdivuje a libuje si, jakého šikovného chlapce si to vzala za muže. Neváhá použít slova „genitální“. Nejdříve váhám, jestli jde o pochvalu. Naznačený údiv ale svědčí o tom, že ano.

JANA: Můj drahý započíná další fázi sebepoškozování, kterou nazývá ošetřování puchýřů. S nadšením se mnou sdílí i ty nejdrobnější detaily svého masochismu, potažmo mé tortury. Stále ještě nepochopil, že jeho zápal pro tuto věc nesdílím. Vlastně se mi to hnusí. Když je konečně s celým procesem u konce, tak můžu ulehnout.

LUKÁŠ: Následuje oběd a spánek, který přerušuje otravný hmyz. V tomto lese se nachází zajímavé druhy. Mravenci různých velikostí. Od malíčkých až po ty obrovské, známé z dokumentů o Jižní Americe. Bodavý hmyz tu má taktéž hojné zastoupení. Od titěrných mušek přes vosy až po sršně.

LUKÁŠ: Žízniví zástupci hmyzí říše jako by se domluvili v touze přizít se nejdříve na mém potu, posléze i zakusit lidského masa. Mám pocit, že všichni ochutnali. Jediný sršň přišel zkrátka, protože se prozradil nadměrným hlukem. Za tuto nerozvážnost jsem ho smečoval levou dlaní o zem. Po chvíli odlétl a já napjatě čekal, zda přiletí s posilou. Otřesen se ale nezmohl na protiútok. Ve své pýše už odrážím útoky vos a much deníkem vsedě, opřen zády o strom.

JANA: Po chvíli mě probouzí zvuky plácající, pleskající a boučající. Lukáš povyšuje masochismus na vyšší úroveň. Přímou na svém těle se snaží, dost nekompromisním způsobem, pozabíjet všechny mravence, broučky a mušky. Rázem vyskakuje z lehu a všemožně i nemožně sebou šije. Zároveň hmyzáky častuje všemi známými názvy ženského přirození. Jak ho pozoruji, tak jsem si téměř jistá, že dospěl do fáze, kdy mu puchýře začaly tláčit na mozek. Užívám si představení a upíjím kofeinový nápoj. Lukáš se na mě s úsměvem podívá a spustí: „Utopil sem tam mravence.“ Když se ho zeptám proč, tak jen začne mrmlat něco o hmyzí válce. Je to jeho boj, takže se snažím znovu usnout.

Po chvíli za mnou celý vyděšený přiběhne a povídá: „Plácnul jsem sršně, plácnul jsem sršně, určitě po mně jde.“ Vypadá to, že hmyzí válku prohrál.

LUKÁŠ: Z bojiště vyrazíme o půl páté. Mazání opalovacím krémem vynechávám, neboť mě chrání vrstva rozmazaných tělíček krve a potu lačných potvor.

Odpoledne dosahujeme, já i má žena, přesně ve stejný okamžik slastného vrcholu. Z něho je báječný výhled. Krása! Poté se po hřebe-

ni spouštíme dolů a kocháme se nádherným západem. Je načase rozdělat tábor. Nedávno posečená louka, schovaná za houštím, k tomu vyzývá. Na nejrovnějším místě mi Janča pomáhá s erekcí. Když už stan stojí, má kvůli vysoké trávě problém dosednout na zem. Uvnitř našeho přenosného domu rovnám karimatky a snažím se stanu pomoci dolehnout. Zjišťuji, že tráva pod stanem je na výseku asi půl čtverečního metru posečené obilí. Mám strach, že stébly zničím podlážku stanu. Janča mě uklidňuje, že se nemůže nic stát. Vkleče, za pomoci dlaní tedy plnou vahou zatlačím na podlahu. Slyším praskání tvrdé slámy pod stanem. Při přehmatu dlaní o kousek dál zjišťuji, že mnoho nechybělo a opatřil jsem si nový, dřevěný piercing skrze dlaň. Přes podlážku a karimatku se dovnitř stanu topoří asi patnácticentimetrový kus slámy. „A je to tady“ postesknou si. Zanechávám této činnosti ve strachu z více děr. Překolíčkováváme stan o pár metrů vedle (Což jsem navrhoval už předtím, než jsem stan perforoval). Děsím se cedníku, který ráno spatřím v podlaze.

24 km – 127 km

7,20 €

9. srpna – den 6.

První krve p(rol)ití

JANA: Hned ráno Lukáš kontroluje podlážku stanu. K jeho i mé úlevě nevypadá podlážka nijak zle, takže můžeme pokračovat. První zastávkou bude vesnička Oberlais. Je jasné, že i dnešní den bude ve znamení vysokých teplot.

JANA: Je vedro. Domlouváme se proto, že na místních toaletách si pouze přepereme trika a hned budeme pokračovat. Stihneme tak dojít co nejdál dřív, než udeří nejvyšší teploty. Lukáš jde prát jako první. Už asi dvacet minut se škvárim na slunci. Nechápu,

co mu tak dlouho trvá. Vtom na mě Lukáš zpoza dveří veřejných toalet zavolá „Jančo? Nejde někdo?“

Přijde mi to trochu zvláštní, ale i tak ho ujišťuji, že tu nikdo není. Po dalších dvaceti minutách to už ale nevydržím a jdu se podívat dovnitř. Nemůžu uvěřit vlastním očím. I přes naši dohodu se Lukáš právě roční v umyvadle jako vydra. „Takhle jsme se nedohodli,“ soptím.

LUKÁŠ: V umyvadle peru nejdříve tři páry ponožek, trenky a tričko. I třetí kolo tvoří v umyvadle hnědou směs vody a prachu. Více už to nemá cenu. I přes nasáklou vlhkost vyndávám z umyvadla věci o poloviční váze než před praním. Nedá mi to a chci si zde alespoň smočit nohy. V tom se otevrou dveře a v nich silueta s rukama v bok. „Tobě to trvá!“ ozve se netrpělivý hlas manželky.

„Nech toho, nebo si tě zapíšu do deníku!“ vyženu ji výhružkou. Beru i kousek toaletáku do zásoby, neboť jednotlivá role je v obchodě k nesehnání.

JANA: Zhruba kolem desáté hodiny se stává nevyhnutelné. Nacházím první klíště. I přes jejich malý vzrůst k nim mám veliký odpor. Naštěstí klíšťat mívám tak málo, že tohle je bez pochyb poslední letošní. Jeho odstranění raději nechávám na Lukášovi. On je přeci jen už takový klíštěcí mazák.

Postupujeme po polní cestě. Oproti plánu máme téměř hodinové zpoždění. Nechci sice nikoho obviňovat, ale může za to Lukáš a jeho koupání v umyvadle. Vedle vyschlého koryta řeky uvidíme pár stromů. Je jasné, že nikam dál se teď už nedostaneme, takže polední pauzu dáme tady. Usedám pod strom nejbližší cestě. Lukášovi se ale zdá, že tu není dostatečně chladno. Jasně, že není. Jak by taky mohlo být, když je asi 50 °C ve stínu. Takhle postupně střídáme tři stromy. U posledního už další přesun odmítám, takže zůstáváme.

Za zvuků Lukášova milostného chrápání si vychutnávám vlnění ku-kuřičného pole. Vtom opět začne ono děsivé skučení. Je to ten samý zvuk co včera ráno, jen o něco blíž. Tak nás to přeci jen vyčmuchalo!

Obhlížím keře, ale nemůžu to najít. Budím Lukáše, ať jde tu krvelačnou zrůdu zabít, ten v polospánku jen něco zamumlá a opět usíná. O svůj život se tedy budu muset poprat sama. Najednou se pohne větve a tam... Jé, daněk. A jak pěkně kouká.

V podvečer se dostáváme do Karnabrunnu. Zřejmě už vypadáme opravdu strašlivě, když nám téměř každý druhý obyvatel nabízí vodu. Jejich pohledy jsou navíc tak soucitné, až je mi stydno. Za městem se drápeme po asi dvou tisících schodů ke kostelu na kopci

„Super už nám zbývají jenom čtyři kilometry,“ raduji se na vrcholku.

„No vlastně je to ještě deset,“ seznamuje mě Lukáš s tím, že se „někde stala výpočetní chyba“. Někde se stala chyba? Je jasný, že deset kilometrů už neujdeme. Využívám tedy alespoň zdejších veřejných toalet. V krkolomných pozicích se koupu v umyvadle a vychutnávám si to, že tentokrát musí čekat Lukáš.

Slunko už dávno zapadlo, když se dostáváme na okraj lesa. Rychle stavíme vnitřní vrstvu stanu, povečeříme a chystáme se ke spánku. Všude kolem to šramotí. Poslouchám blížící se kroky. Těsně u našich hlav se to zastaví a čenichá. Je to liška. Naštěstí jí nevoníme, takže místo toho, aby se dobývala dovnitř, zase v klidu odchází. Nevěřila bych tomu, kolik je kolem zvířat. Vlastně je to docela fajn. Ani zvířátkům evidentně naše společnost nijak nevadí.

26 km – 153 km

5,42 €

10. srpna – den 7.

Hahaha2O

LUKÁŠ: První den, kdy teplota nemá přesáhnout 30 °C. Po ranním výslapu na místní kopec si užíváme silného větru. „Je mi trochu chladno,“ hlásí Janča.

Nad významem tohoto příslovce musím chvíli přemýšlet. Dlouho jsem ho neslyšel. „Neboj, zahřeješ se cestou dolů,“ uklidňuji ji. Kocháme se krásnými Ladovskými mraky a poprvé, ve veliké dálce, vidíme